

שבת פרשת

מיטות מסע

כ"א תמוד תשפ"ג

73 גלילון מס'

וגומלץ להזדפס את הגלוון ליראות שבת

Nefesh

מרוח ישיבת מעלה
לשולחן השבת
עלון שבועי לבוגרי הישיבה

ראש הישיבה

נקודה מtors "לחיות עם פרשת השבוע"

(קהילת ט'): 'שבת וואה תהחת המשמש כי לא לקלים המרוץ ולא לאבגורים המלחמה וגם לא לחכים לחם וגם לא לבונונים עשר וגם לא ליהדים חון כי עת וגע יקרה את כולם', וכן יוריה אומר (ורמיה ט): 'בה אמר ה' אל יתרהلال חכם בחכמתו ואל יתרהلال הגבר בגבורתו אליו יתרהلال עשר בעשו כי אם באזאת יתרהلال גו', ומתחנות אלו בזמן שאינן באין מן הקב"ה סופן להפסקה ממנה...".

מדוע "זכה בחכמה" – זכה בכל? מה הקשר בין החכמה, גבורה וועשרות? המנתונות הללו באותן מאתה כולם מ"פניהם". מקור החכמה, הגבורה והעושר הוא במקור הפנימי, שבו מתחדשות כל המידות. מי שזכה להציג לנקיודה הפנימית, ומבחן שהכל מאתה ה' – זכה בכלו.

החכמה, העושר והגבורה הן מידות, ששורשן נגמי באישיותו של האדם. איזורו עשר – חשמח בחלקו. כאשר אדם מבן שעוזר הוא מאתה ה' – הוא שמח במה שיש לו.

כך גם חכמה. החכמה היא להבין لأن כל מעשה מוביל, מהן התוצאות וה hasilכות שלו. חכם שואל את עצמו: מהו החזון שלי? איך יראו החיים שלי? הרואה את הנולד מתבונן קדימה, אל החשלכות של המעשים, ולא אל המעשים עצם.

המלחים הראשונים בפרשיה של בני גד ובני ראוון הם: "ומקנה רב". זוכנה את המקנה ההתחלה, מה מה שיש להם בראש. הם רואים מול העיניים את המקנה הרוב, ולא את המקום הרוחני שלו הם רוצחים להציג. אמנים שהוא מתקן אותם שם צרכיהם לפועל "לפני ה'", והם "קולטם" את הדברים, אבל הרואשת היה הדריפה אחר המקנה.

עלינו לחיות עם פרשת השבעה וללמוד להקשיב ולדבר אחד עם השוני וציבורו עם ציבור אחר. בשיח בין בני גד ובני ראוון למשה שני הצדדים הקשיבו, קיבלו את דברי הצד השני ונשינו את צורת הדיבור והמסקנה. זהodo שיח של הקשבה ומוכנות לשינויים שניינו. מצד צדrik לעמד על שלנו בדברים שאנו מאמנים בהם. אך מצד שני צריך להקשיב ולקבל מהצד השני שיקוף – אלו דברים דורשים שינוי ושיפורו אצלנו. כך גם השבעתיים וגם משה רבו מושנים את השיח ומתקרבם אחד לשני.

זהו לימוד עצום לימינו – על הצורך הגדול בהקשבה ובDİבורה אמיהים. גם עריכים הנראים לנו ככל היכי מתוקים כגון העושה, הם מנתנות שמיים, ועלינו ליצור שיח שמחבר עריכים אלו "לפני ה".

שנ מכאה להקשיב באמת ולדבר באמת – ולהשתנות לטובה.

מעוד ע"פ שיעור שנייתן ביום רביעי האחרון
שיעור המלא עלה לאחר הרישה בקרוב

בפרשת מטות אנחנו קוראים שיחת מוסר של משה רבנו. בני ראוון ובני גד באים למשה, ומבקשים להישאר בעבר היוזן המזרחי, בಗל שיש להם "מקנה רב... עצום מאד". משה פותח בשיחת מוסר ארוכה וחvipה, ומיד לאחר מכן בני גד ובני ראוון מסבירים שהם לא התקווו להישאר בעבר הירדן, אלא לעבר חלוצים לפני העם ורק אחר כך לחזור לבתיhem בעבר הירדן.

שואלים בעלי המוסה, מודיעו בני גד ובני ראוון לא עצרו את משה והסבירו לו שהוא מאשרים אותו על לא עול בכפס? מדוע הם לא הסבירו לו שהם לא מתכוונים לעזוב את עם ישראל שיילחו מבלעדיהם? ווענונים, בני גד ובני ראוון רצו לשמעו את שיחת המוסר של משה. יש להם הזדמנות לשמעו ממשה דבריו תוכחה, והם לא רוצחים להפסיק את ההדמנת הזה.

ננסה לבדוק ביבטי מיוחד בדו שיח בין משה ובין בני גד ובני ראוון. כשם שהוא מוכיח אותם, הוא אומר להם: "פי תשובן מאנקורי..." והם אומרים: "זאנקנו נקלח חיים לפנינו קיילאל...".

משה בחשובתו מגדיש לחם את נקיודה החשובה, שהם לכוארה עדינו לא מבינים (במדבר ל"ב, כ-כ"ד):

"וילאמך אליהם משיח אם תעשוו את הקבר הזה אם תקללו לפנוי ה' למלךחה. עברם לכם כל קליאו את בידך לפנוי ה' עד הורישו את איביו מפנויו. ונתקבשה קארץ לפנוי ה' ואסרו עזבוק ורהיים נקדים מה' ומישיאל ויתפה קארץ מהאת لكم לאהזה לפנוי ה'. ואסם לא מעשוו פון העה חטאתם לה' קענו טלאתכם אשר תמצא אתחכם. בנו لكم ערומים לטפקם ואזרות לצנאנכם וספיא מפיקם פעישו".

משה מגדיש להם: אתם לא נלחמים "לפני בני ישראל", אלא "לפני ה".

ואכן, הם מבינים את נקיודה (במדבר ל"ב, כ"ה-כ"ז):

"וילאמך בני גד וגבי ראוון אל משה לאמר עזבוק נישע פאשער אלני מצוה. עזבוק יעררו כל חלאא צבא נשיינו מנקנו נוקל ביחסתנו יחו שם בערי הגלעד. ונתקביה עזבוק ראל נא צבא לפנוי ה' למלךחה פאשער אלני דבר".

המלחמה היא "לפני ה", ולא "לפני בני ישראל", זה מה ששומר שלא ישבו

"מאחרו".

משמעות הדברים תתברר לאור דברי המדרש (במדבר רבה פרשה כ"ב, ז):

"מקנה בר היה לבני ראוון ולבני גד", הלכה, שלוש מנתנות נבראו בעולם, זכה באחת מהן נעל החמדת כל העולם. זכה בחכמה – זכה בכל, זכה בגבורה – זכה בכל, זכה בעושר – זכה בכל. אמיתי, בזמן שהן מנתנות שמים ובאות בכ התורה, אבל גבורתו וועשו שלبشر דום אינו כלום, שכן שלמה אמר

פינת הילדים

נחיות חיה כשרה וכרכתי

(לאחר מציאת המושג בקשר לשולחן שבת מאבاما להרחב על המושג שמצוותם)

חביבם כהווים הכה...!

3. מה התנאי שעם ישראל יתקיים בארץ?

2. מה היה שגוי ביחס של בני גד ובני ראוון למונומן?

1. מה ההבדל בין נבותה משה לבנובאות שאר הנבאים?

אולי למד מכך שכל מסע, כל דבר שאחננו עוברים בעולם, גם
אם נראה לנו מיותר, או לא טוב, באמת ה' נמצא שם.
שנאנחנו נגשים באמונה לחיים, אנו מבנים שאין שום מאורע
מיותר ולכל דבר בחינו יש חפקיד. רק אז, שנאנחנו נרגעים
ומפסיקים לכעוס על עצמנו ועל כל העולם, אפשר להתחילה
לראות, מה יש בו באירוע הזה שנראה לנו מיותר. איפה ה' נמצא
שם.

בהתור – אולי אפשר קצת ללמידה סבלנות, וללמוד לכבד אנשים. בפרק – אפשר קצת לעצור את המירוץ, ולהרגיע את האגו, ואולי קצת לשוחח או לשמעו תוכנית טוביה ברדיין. בכל מקום ה' נמצא, ואם נאמין בהזה, לאט לאט גם נמצא איפה הוא נמצא. ברור שהחלק נבון רק אחרי סיום המשען שלנו. רק אז יתגלה לנוינוו איך בכלל דבר שקרה לנו ה' היה. "שכשנבו", שכשנבו או נמצא תשובה" (מתוך השיר "שכשנבו", אלמטרויטיס, תורגם ע"י עלי מוחר).

אננו נמצאים כתע בימי בין המצריים, ימים בהם אנו זוכרים את כל הגלות הארוכה והקשה. מלמדנו השיל"ה הקדוש, שכמו בפרשנתו, כך גם בגנות האחזרונה, לכל דבר יש פשר, לכל קושי יש מטרה, וכך הוא אומר (מסכת תענית פרק תורה או): שכמו במשמעות ישראל במדבר – "בר מונה עתה בגנות כל הנגדניים וטלטולים, והכל יעלה לחשבון בשוב' הא' את שיבת ציון".

ע"פ אמר מותך אתר משכנן של הרוב בזק
[מכוון להעצמה הפרט והמשפחה](https://mishcan.co.il/)

דברים אלו נכתבו לפני יותר מ-120 שנה. שאותם ישבו בשי הגלות. ופתחו יולך גוי פעם אחד, כי דבר שהוא מעלה מהטיב אין ציריך המשך זמן, וכמו יציאת מצרים שהיה בתכלית השפלות כעבור במעט מהה מתייחסים מן הגאולה עד תום ל' מאות שנה החשוב שעוד יתקפלו أيام דורות ומכל מקום מיום ביתא משה לא עבר כי אם י"ב חדש והנה יצואמה שלימה עם כל חכמי ממנה פנה ממנה יחד מלחמה, וכן יהיה לעתיד כי פתואם יבוא אל היכלו האדון אשר מבקשים" (מלacci ג', א'). כמו שאנו רואים בימינו אלו ממש – עם שלא ידע להחזיק קשת מלחמה מצליה תור פחות ממאה שנים, להיות אימפריה עצמאית עם עוצמה צבאית גבואה.

ונמצא שאנו למדים שככל הסיפור של המסעות והחנויות היה בשביבם מוצאיםיהם. שעם ישראל יצאו מהегלות. זהו סימן שעשׂה שביל על גבולותיה של הארץ, בין הארץ הארץ הדרומית ובין

ועל כן עתיד הקב"ה ליתן שכון לעתיד שנאמר יישום מדבר
ונון, הינו שלעתיד שכל הטבע תחוללה לשורשה והכל יהיה
למעלה מהטבע, אם כן שוב גם המדבר יוצא פירות כמו היישוב
מאחר ששורשו גם בן שורש וווחני קדוש שהרי כתיב בתחום
כג"ל.

ובע"ה "פתרונות" נזכה להופעת שלמות הגאולה במהרה בימינו, אמן ואמן.

על פ' שיעור וזהו של הרוב לפורת מסע שינתן בכ' זה תמה השפ' ב' החשישור מובה במדור "שיעורים לדרכ'", אחר ישיבת מעלות <https://yesmalot.co.il/60893/>

זמן רב בחינו אובד על פקקים, על תורמים, ועל כל מיני קקלות שהיינו מעדיפים לוחזר עליהם. נתקעת בפקק לא צפוי שעתיים. קבעת חור לרופא ומנו רב מראש, וכשחגעה החברור שהייתה בעות, ולא תוכל להיבכש. בדרכ לחתונה של חבר האוטו החתקלקל - הפסדת את החתונה, ובkowski הצלחת להציג הביטה באמצעות היליה עם טרמפים, ועוד ועוד מקרים כאלה שקרוים לנו כל הזמן, וגורמים לנו לתשכול ולכעס על אחרים, על עצמנו ועל העולם.

אז מה אפשר לעשות? והאם ניתן להציל את הזמן שאבד?

גם בפרשה, אנחנו נפגשים עם זמן רב אחד שבחזב. הפרשה כותבת את שמות התהנות שבhem ישראלי נגידו ארבעים שנה במדבר, ארבעים וחמש שנים מקומות. הפרשה החזרת שוב ושוב על היבטי "יסעו וחננו". כל העניין נראה לנו די משעמם, מיותר, ואפילהו די עצוב. ארבעים שנה היללו היו זמן שהיה לנו "לשורת" במדבר, עד שימושו כל דור יוצא מצרים, בغال שחתאו בחטא המרגלים ובמאיסט ארץ ישראל.

עליה חדש לתורה באמצעות פרשנות המשניות, המספרת על 42 הנקודות שננדנו ישראל במדבר.

המודע? בಗל שארבעים ושנים הקדושים של הקדוש ברוך הוא, שם בן ארבעים ושתיים החמשות הקדושים של הקדוש ברוך הוא, שם בן ארבעים ושתיים אותיות הנקרא שם "ב". מה שקרה בעניינו משוחרר, ואפילו גורע, כל הסיבובים מהיוטרים הלאו כביכול במדבר - הוא אחד משמותיו של ה'.

הרב מרדכי פרומר בין המקומות

בפרשת מסעינו אנו נגשים עם המיקומות שבהם בני ישראל חנו במדבר "וישעו ויחנו". אומר על כך בעל ה"שם ממשואל" (פרשת מסעוי סימן ב'): **במדרש, למה זכו לכהוב בחותה כל המסעות האלה? על שקבעו את ישראל**".

אתם הטעינו שהחומרה הבלתי "בוגרל" אמר ישראל
אותם מקומות יצקו שהמדובר במקרה פורה וחוי. ויש להבהיר
וביתר שאת הדק"ה ליתן שכרן דכתב (ישעיהו ל"ח, א'): ישום
מדבו וציה ותגל ערבה ותפרוח בחבלת וג"ג".

פירוש דנהה מוחות ישראל היה לדון הטעב, כי בטבע לא
חי אברום וואי להליד, ועל כן עולם הטעב מתגנד להם, וכל
האותיות שונאים את ישראל, אבל קיומם הוא בחשם י'ת', ועל כן
מקומם הוא באיז ישראלי שהוא הארץ למעלה מהטעב, וכגדיתא
במדוש ליקמן יישראלי הם נאים הארץ והארץ נאה להם, ומיום
אלינו מאנצינו לא נחלו יישראלי ארץ מיוחדת לשבת בה אף
שרבים החשדלו, להציג בברות הארץ מיוחדת עבורו יישראלי וכל
ההשתדלותם על בקוחן".

עלם ישראלי און מקום טבאי בעולם ולכון עם ישראל לא הצליח להתיישב בגלויות בהשקט ושלוחה, ומקומות אלו הקיימו את ישראל – גם מקומות שנייסו לישיב את ישראל כגון ארוגנטינה, רוסיה ואוגנדה, השתדרויות אלו עלו בחרחו. רק ארץ ישראל "ארץ אשר עניין ה' אלוקין בה", שהיה למלعلا מהטיבע ויש בה עצמה רוחנית "בחר ה' בציון איה למושב לו". ולכון המקומות הללו במדבר עשו משחו בלתי טبאי בערך שקיבלו את ישראל לחניה.

זה עדות נאמנה על מעלת ישראל שהם למעלה מהטבע, ועל בן איין להחפלה שאף שהם בזוז החומר דוים שחופים ומטורפים

